

La Societat Anònima Esportiva (SAE) Mallorca és un caos. Ningú la governa. Cap grup d'accionistes no té la majoria suficient per a controlar-la tot sol. Les coalicions que es forgen són molt volubles, duren molt poc temps, les bregues són contínues i de fet ja són de tots contra tots. Els enemics es converteixen en aliats i els adversaris en coalitzats, a velocitats increïbles.

Per aquest dimarts dia 28 s'ha convocat el consell d'administració i, just després, l'assemblea d'accionistes. En teoria les dues reunions haurien de servir per a aclarir la situació. Però no hi ha ja res segur ja en aquest Mallorca dels embolics.

L'estrambòtic panorama actual no és sinó la continuació lògica de les diferents etapes anteriors amb propietaris que han anat canviant a gran velocitat, que han comprat i venut el club al marge de tota consideració envers la massa social dels seguidors de l'equip. D'ençà de 1992 ha canviat de mans sis vegades sense que cap propietari o grup d'accionistes no li hagi donat estabilitat. El Mallorca va perdre aquell any l'oportunitat de ser una entitat social amb molts petits accionistes i, doncs, amb una propietat estabilitzada i arrelada socialment; es va intentar, però no va quallar.

L'embolic actual. Les accions de la SAE Mallorca es divideixen en quatre parts. D'una banda, Llorenç Serra Ferrer, ex-entrenador del club, del Barça i del Betis, entre més equips, lidera un paquet accionarial que representa el 48% del total, i a més n'és el director esportiu. D'una altra, l'empresari alemany Utz Claassen, que té un 20% de títols en propietat, però com que li fa costat un grup que en disposa aproximadament d'un 25% més, a efectes pràctics controla un 45% del conjunt d'accions.

Aquest dos grups són els més importants quantitativament. El tercer en discòrdia és l'empresari mallorquí resident a Barcelona Gabriel Cerdà, propietari del 5,3%. És poc, però com que els dos majoritaris han estat enfrontats gairebé des del moment que adquiriren els respectius paquets d'accions, l'estiu de 2010, el petit accionista ha esdevingut essencial per a formar majories. Per últim, hi ha els titulars de l'altre 1,7% de títols, els quals donen suport a uns o altres però no tenen capacitat per a inclinar la balança a favor de ningú.

RCD MALLORCA

Els principals accionistes del Mallorca, Llorenç Serra Ferrer i Utz Claassen, es barallen entre ells

El Mallorca dels embolics

El Mallorca continua immers en un absolut caos a causa de les bregues entre els accionistes més importants.

L'enfrontament entre els dos grups majoritaris va arribar fins al punt que l'empresari germànic portà –infructuosament– l'ex-entrenador als jutjats. Tots els intents de Claassen per fer caure Serra o, si més no, per dificultar-li la gestió –sempre, però, assegurant que ho fa pel bé del Mallorca– s'estavellaren en el sòlid mur de la majoria que controla el consell d'administració. Per a aquesta dominància les accions de Cerdà eren la clau. Entre el seu 5,3% i el 48% de Serra sumaven un 53,3% que deixava Claassen sense cap opció. Però tot s'alterà durant l'any passat.

Les topades entre Serra i Cerdà sovintejaren el 2013. La raó n'era la gestió que portava a terme el director esportiu,

a qui els seus detractors consideren un prepotent. Però ben aviat es va veure que hi havia alguna cosa més. En realitat Cerdà volia una quota de protagonisme d'acord amb la importància qualitativa del seu 5,3% d'accions. En principi, Serra no volgué cedir poder, però el seu antic amic li va enviar un avís molt nítid. Va pactar amb l'accionista alemany que el director esportiu no pogués gestionar sense informar el consell d'administració de tot el que feia. Davant l'evidència que Cerdà estava disposat a fer valer el seu pes decisor, Serra li oferí un pacte. El signaren el juliol de l'any passat i així sindicaven legalment els respectius paquets d'accions, de tal manera que Serra blindava la seva posició com a director

i cada un amb el tercer en discòrdia, Biel Cerdà.

esportiu i Cerdà, en bescanvi, era nomenat president del club; a més, tots dos es convertien en apoderats del consell d'administració en el qual s'obligaven a votar en el mateix sentit.

A partir d'aleshores l'empresari resident a Barcelona no va fer més que augmentar el seu protagonisme. Fins al punt que entrà a discutir totes les decisions de Serra. Les relacions entre ambdós s'erosionaren molt i a gran velocitat. El desembre, just abans de les festes d'hivern, el president emeté un comunicat públic en el qual responsabilitzava el màxim accionista del descens a segona divisió i l'acusava de no encertar "ni en dos de cada deu fitxatges".

Va ser la gota que va fer vessar el tassó. Serra contraatacà en el consell d'administració del passat 9 de gener. Sobtadament, va dimitir d'apoderat. Al seu parer això li "dóna la llibertat de votar en consciència, a ningú no se'l pot obligar a votar allò que no vol". La jugada no era de consciències sinó d'interessos. Com que havia dimitit un dels dos apoderats, l'altre quedava legalment sense poder, que passava completament a les mans del consell d'administració. I per aquí vingué la gran, enorme, sorpresa. Claas-

sen va fer costat a Serra durant tota la reunió. Cerdà es va quedar tot sol, humiliat una vegada i una altra cada pic que a les votacions la nova aliança entre els antics enemics, l'ex-entrenador mallorquí i l'empresari alemany, l'esclafava.

En sortir del consell d'administració, Cerdà no volgué dir res però recordà que "existeix un acord de sindicació" d'accions que obliga Serra a votar amb ell, deixant entendre que podria acudir als jutjats.

És impossible saber com evolucionarà la guerra pel poder en si del Mallorca. L'únic segur és que els tres protagonistes sembla que tenen ganes de continuar amb l'esperpent que ha conduït la societat a tan delicada situació. I això, el club s'ho podria haver estalviat si la idea de qui fou president entre 1992 i 1995, Miquel Dalmau, hagués quallat: "fer el Mallorca dels mallorquins".

El Mallorca dels mallorquins. Després de l'aprovació de la llei de societats anònimes, el Mallorca es veié obligat a assumir aquesta nova forma societària. El club degà illenc, fundat el 1916, en efecte passà a ser SAE el 1992, després dels dos anys de termini que la llei havia

fixat per a la conversió de tots els clubs excepte el Barça, Madrid, Osasuna i Bilbao, que gràcies al sanejament dels seus comptes pogueren continuar essent propietat dels socis, com havien estat sempre.

Aquell any va ser elegit president del consell d'administració de la nova SAE mallorquina el metge Miquel Dalmau, el qual liderava el grup d'empresaris que havien comprat les accions. Va ser un fracàs. El grup d'accionistes no tenia prou força econòmica, o per ventura no tenia voluntat, per a consolidar-se. Al cap de tres anys, el 1995, varen vendre la majoria de les accions a Antonio Asensio, el propietari del Grup Zeta. S'esvaïa així definitivament l'esperança de Dalmau d'evitar justament això, la venda del club a interessos forans. Ell mateix va explicar en una entrevista concedida a aquest setmanari que la seva idea consistia a fer durant la seva gestió "el Mallorca de tots" mitjançant la venda de les accions en paquets molt petits que els socis i seguidors en general podrien haver comprat gràcies a un avantatjós finançament bancari. D'aquesta manera, deia el metge, "aconseguiem un Mallorca dels mallorquins" i així el club quedaria a estalvi de "temptacions de vendre'l en el futur" a uns quants empresaris que el podrien fer servir per a interessos aliens als estrictament esportius i sentimentals propis d'un equip de futbol. Però aquella idea no quallà. No hi hagué prou interessats a adquirir títols de propietat.

Amb Asensio el club no trobà estabilitat empresarial. Al cap de vuit anys, el 2003, el comprà Bartomeu Cursach, un empresari mallorquí de negocis nocturns, el qual durà només fins el 2005, quan el va vendre a Vicent Grande, que aleshores era el constructor i promotor immobiliari més important de Mallorca. El 2009 Grande va traspasar la titularitat de la majoria d'accions a Mateu Alemany, antic director general del club. Al cap d'un any, l'ex-empleat va aconseguir desfer-se de la propietat venent-la al grup liderat per Llorenç Serra Ferrer.

Sis propietaris en 22 anys. Mostra feaent de la inestabilitat empresarial de la SAE Mallorca. I res no indica que les coses hagin de millorar a curt termini.

Miquel Payeras